

[Wilhjelm]

Vi synes, det virkelig er et tilbageskridt, og vi kan i øvrigt slet ikke forstå, at det er en forenkling, selv om det bliver en enkelt, der skal afgøre det, for man får et ekstra led ind. Hver gang man skal finde ud af, om der skal indhentes eksperterklæringer – vi synes ikke, det har været overdrevet, det har været en femtedel til en sjattedel af tilfældene, og de allerfleste er sluppet igennem det nåleøje også – kan det ikke være nogen forenkling, at det nu er de amtslige sociale myndigheder, der skal indstille, om man vil have en ekspertundersøgelse, og derefter skal statsamtet tage stilling til, om man ønsker sådan en ekspertundersøgelse. Så skal sagen gå tilbage igen, og så skal den retur endnu en gang. Vi mener ikke, at det er nogen forenkling.

Til sidst vil jeg sige, at vi er mindst lige så interesserede som fremskridtspartiet i at få undersøgt: hvad var erfaringerne med adoptionerne før 1976, da man havde regler, der nærmede sig det her foreslåede? Vi mener at vide, at erfaringerne var dårlige, og at det var derfor, man lavede reglerne om i 1976.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg blev spurgt om, hvorfor man ikke havde hørt adoptionsnævnet. Må jeg bare for en ordens skyld sige, at vi har hørt adoptionsnævnet, men vi bestemmer jo ikke, på hvilket tidspunkt nævnet holder møde, ligesom vi ikke bestemmer, på hvilket tidspunkt folketinget sætter en sag til første behandling. Derfor kan jeg altså ikke i dag oplyse, hvad nævnet siger, da nævnet ikke har drøftet det i et møde.

Med hensyn til fru Alice Fabers spørgsmål om samrådenes sammensætning må jeg sige, at hr. Wilhjelm har jo ret i, at samråd i hidtidig forstand ikke vil eksistere, hvis forslaget går igennem. Det bliver altså amtmanden og dem, der er ansat i statsamtene, der har afgørelsen i disse tilfælde. De tager selv stilling til, i hvilket omfang de vil høre andre. Jeg ser her bort fra socialcentre, der kommer med de første oplysninger.

Det blev nævnt af fru Alice Faber, at Gunhild Due i en udtalelse til Kristeligt Dagblad havde sagt, at hun ikke ville fortsætte i nævnet, hvis vi gennemførte et forslag af den karakter, vi her taler om. Ja men der er jo ingen, der kan tvinge nogen til at udføre et arbejde. Det var vel heller ikke så meget det,

der var meningen med at nævne det fra fru Alice Fabers side. Jeg kender fru Gunhild Due udmærket og sætter stor pris på hendes arbejde – det gjorde jeg også, da fru Gunhild Due var repræsentant for SF her i folketinget – men det er da klart, at der kan være en forskellig opfattelse af tingene. Det er vel ikke så forfærdelig mærkeligt, at der er en forskel i opfattelsen hos socialistisk folkeparti og f.eks. mit eget parti i en række af disse spørgsmål. Det er der, og det synes jeg ikke man skal lægge skjul på. Om man skal sige: »Hvis det bliver de andres linje, der kommer til at virke, så vil jeg slet ikke være med i arbejdet«, det skal jeg ikke tage stilling til, men det er måske ikke helt den naturlige og rigtige konsekvens.

I relation til aldersspørgsmålet nævner fru Aase Olesen, hvad jeg har sagt ved den tidligere debat. Jeg var også dengang inde på, som fru Aase Olesen jo også sagde, det uheldige i, synes jeg, at den nævnte 30-årige kvinde ikke havde mulighed for en adoption. Det var det, jeg gentog før. Det er for mig ikke afgørende, om man placerer disse aldersgrænser på den ene eller den anden måde – forstået sådan, at jeg siger ikke, at de 45 år er det helt rigtige. Der er jo nævnt – og jeg har selv nævnt – andre muligheder, men jeg synes fortsat, der er noget forkert i, at man unddrager folk i den alder adoptionsmuligheder. Fru Alice Faber stillede spørgsmålet op, om det virkelig var naturligt, at to 45-årige skulle adoptere. Man kan nøjagtig lige så godt – og ofte rigtigere – stille spørgsmålet på en anden måde, hvor aldersforskellen er betydelig: er det rimeligt at unddrage den, der er meget yngre end de 45 år, muligheden for at få et barn gennem adoption? Jeg mener det ikke, og det er for mig det afgørende at få ændret noget i reglerne, så man giver den mulighed.

I den forbindelse siger jeg tak til hr. Wilhjelm, fordi han viste interesse for den tanke, jeg videregjorde: at man også kan fastsætte kriterierne som en aldersforskel imellem barnet og adoptanten.

(Kort bemærkning).

Alice Faber (SF):

Min naivitet gjorde, at jeg kom til at sige samråd, for jeg havde egentlig ikke forestillet mig, at justitsministeren ville overlade det til